



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 710

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 30 septembrie 2002

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 215 din 11 iulie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 216/2000 privind reglementarea situației juridice a conductelor magistrale și a instalațiilor, echipamentelor și dotărilor anexe, aferente Sistemului național de transport al țițeiului, gazolinei, condensatului și etanului, aprobată și modificată prin Legea nr. 254/2001.....	2-4		
— Opinie separată	4-5		
Decizia nr. 216 din 11 iulie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 alin. (1) și ale art. 14 alin. (1) din Legea nr. 133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii, cu modificările ulterioare.....	5-7		
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
1.039. — Hotărâre pentru modificarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 517/1999 privind delimitarea suprafețelor de teren strict necesare pentru cercetarea și producerea de semințe și material săditor din categorii biologice superioare și de animale de rasă și trecerea terenurilor destinate producției, aflate în administrarea institutelor și stațiunilor de cercetare și producție agricolă, în domeniul privat al statului			7
		1.040. — Hotărâre pentru modificarea alin. (2) al art. 4 din Hotărârea Guvernului nr. 1.192/2000 privind unele măsuri pentru execuția lucrărilor de reabilitare a Grupului nr. 4 de 150 MW din Centrala Electrică de Termoficare Paroșeni, de modernizare și re tehnologizare a exploatărilor miniere Vulcan și Paroșeni și a Uzinei de preparare Coroiești	8
		1.062. — Hotărâre privind alocarea unor sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2002, Consiliului Local al Municipiului Reșița, județul Caraș-Severin	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 215**

din 11 iulie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 216/2000 privind reglementarea situației juridice a conductelor magistrale și a instalațiilor, echipamentelor și dotărilor anexe, aferente Sistemului național de transport al țițeiului, gazolinei, condensatului și etanului, aprobată și modificată prin Legea nr. 254/2001

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 216/2000, aprobată și modificată prin Legea nr. 254/2001, excepție ridicată de Societatea de Investiții Financiare Muntenia — S.A. în Dosarul nr. 4.075/2001 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și contencios administrativ.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției, prin consilier juridic, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul autorului excepției pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, susținând că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 216/2000 încalcă atât art. 41 din Constituție, cât și Legea nr. 33/1994. Se mai susține că Legea nr. 213/1998 stabilește că bunurile din lista anexă fac parte din domeniul public, dar art. 8 alin. (3) prevede că trecerea în proprietatea statului se poate face numai cu plată și cu acordul adunării generale a acționarilor.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, ca fiind neîntemeiată, deoarece dispozițiile criticate nu contravin prevederilor art. 41 alin. (2) și ale art. 135 alin. (6) din Constituție. Se arată că autorul excepției nu a avut dreptul de proprietate asupra bunurilor societății comerciale, ci doar un drept de creanță asupra patrimoniului acesteia. Deși Legea nr. 15/1990 prevede la art. 20 trecerea gratuită în patrimoniul societăților comerciale a bunurilor care aparțineau statului, această lege a fost adoptată anterior intrării în vigoare a Constituției din 1990. Or, art. 135 din Constituție a reglementat existența proprietății publice, iar la alin. (4) a lăsat legiuitorul să stabilească și alte bunuri, în afara celor prevăzute expres de textul constituțional, ce ar putea face obiectul proprietății publice.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 iunie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 4.075/2001, **Tribunalul Prahova — Secția comercială și**

contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 216/2000, aprobată prin Legea nr. 254/2001, excepție ridicată de SIF Muntenia într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea acțiunii în anularea Hotărârii Adunării generale extraordinare a acționarilor a Societății Comerciale „Conpet” — S.A. Ploiești din data de 2 martie 2001.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, potrivit art. 1 al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 216/2000, „conducele magistrale și instalațiile aferente sistemului național de transport al țițeiului, care au fost trecute în patrimoniul S.C. CONPET — S.A. Ploiești prin H.G. nr. 1.213/1990 [...] sunt și rămân în proprietatea publică a statului și fac parte din domeniul public de interes național”. În concepția autorului excepției, art. 2 al Ordonanței de urgență a Guvernului, care reglementează diminuarea capitalului social al Societății Comerciale „Conpet” — S.A. Ploiești corespunzător valorii contabile a bunurilor care fac parte din domeniul public, fără a dispune și despăgubirea acționarilor privați, contravine dispozițiilor art. 41 alin. (3) din Constituție.

Tribunalul Prahova — Secția comercială și contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, „deoarece sistemul de transport al țițeiului nu face parte din capitalul social al S.C. CONPET — S.A. Ploiești”. În realitate, arată instanța de judecată, „Prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 216/2000 s-a reglementat situația juridică a acestui sistem care trebuie să fie în administrarea societăților comerciale”.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor legale criticate este neîntemeiată, cu motivarea că „textul de lege criticat nu afectează dreptul de proprietate al nici unui titular și nu diminuează proprietatea nimănui. Autorul excepției nu a fost niciodată titularul dreptului de proprietate asupra bunurilor în cauză. Acesta deține un pachet de acțiuni care îi conferă un drept de creanță asupra patrimoniului societății comerciale, iar nu un drept de proprietate asupra bunurilor societății și, ca urmare, nu poate suferi vreo pagubă materială prin modificarea valorii capitalului social, pentru care ar putea să fie despăgubit. De altfel, în chiar cuprinsul textului criticat, se prevede, la alin. (2), că «valoarea nominală a acțiunilor se recalculează [...] cu menținerea numărului de acțiuni și a structurii acționariatului»”. De asemenea, în punctul de vedere al Guvernului se precizează că referitor la „bunurile

ce fac obiectul de reglementare al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 216/2000, nu se stabilește un nou (alt) regim juridic al acestora (trecerea din domeniul privat în domeniul public al statului)”. Se arată, în final, că art. 1 al ordonanței de urgență „nu cuprinde propriu-zis o dispoziție, o normă de conduită, ci se face o simplă constatare, în sensul că aceste bunuri «sunt și rămân în proprietatea publică a statului și fac parte din domeniul public de interes național», integrându-se într-un context legislativ prin care s-a constituit regimul juridic al bunurilor în cauză: Legea petrolului nr. 134/1995 (art. 1 și 8) și Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acestora [art. 3 alin. (1) și (2) și anexa pct. I.17], în raport cu dispozițiile art. 135 alin. (4) și (5) din Constituție”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 216 din 24 noiembrie 2000 privind reglementarea situației juridice a conductelor magistrale și a instalațiilor, echipamentelor și dotărilor anexe, aferente Sistemului național de transport al țițeiului, gazolinei, condensatului și etanului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 610 din 28 noiembrie 2000, aprobată cu modificări prin Legea nr. 254 din 16 mai 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 23 mai 2001, text care are următorul cuprins: „*În aplicarea prevederilor art. 1 capitalul social al Societății Comerciale «Conpet» — S.A. Ploiești va fi redus corespunzător valorii contabile a bunurilor care fac parte din domeniul public.*”

Valoarea nominală a acțiunilor se recalculează prin corelare cu prevederile alin. 1, cu menținerea numărului de acțiuni și a structurii acționariatului.”

Critica de neconstituționalitate are la bază susținerea potrivit căreia textul de lege criticat, ca de altfel întreaga ordonanță, contravine prevederilor art. 41 din Constituție privind protecția proprietății private, întrucât diminuează capitalul social al Societății Comerciale „Conpet” — S.A., fără să se prevadă și despăgubirea corespunzătoare a acționarilor privați. În mod explicit se susține încălcarea dispozițiilor art. 41 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora „*Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, potrivit dispozițiilor art. 20 alin. 2 din Legea nr. 15 din 7 august 1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 8 august 1990, „*Bunurile din patrimoniul societății comerciale sunt proprietatea acesteia, cu excepția celor dobândite cu alt titlu.*” Analizând această reglementare, Curtea observă că Legea nr. 15/1990, adoptată anterior intrării în vigoare a Constituției, a prevăzut trecerea gratuită

a bunurilor respective care aparțineau statului în patrimoniul societăților comerciale și al regiilor autonome constituite în locul fostelor întreprinderi de stat. Or, potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, „*Legile și toate celelalte acte normative rămân în vigoare, în măsura în care ele nu contravin prezentei Constituții.*” În ceea ce privește proprietatea, legiuitorul constituant a reglementat la art. 135 existența proprietății publice care aparține exclusiv statului sau unităților administrativ-teritoriale. În afara bunurilor prevăzute expres la art. 135 alin. (4) din Constituție, textul respectiv prevede că „*și alte bunuri stabilite de lege fac obiectul exclusiv al proprietății publice.*”

În aplicarea dispozițiilor constituționale ale art. 135 alin. (4), a fost adoptată, între alte acte normative, Legea petrolului nr. 134 din 29 decembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 301 din 29 decembrie 1995, care la art. 8 alin. 1 și 2 prevede că „*Sistemul național de transport al petrolului face parte din domeniul public de interes național și este de importanță strategică.*”

În sistemul național de transport al petrolului se cuprind conductele magistrale care asigură colectarea petrolului extras din perimetrele de exploatare sau a celui provenit din import și dirjarea lui de la punctele de predare de către producători la unitățile de prelucrare, spre centrele de distribuție și consum sau la export, precum și toate instalațiile, echipamentele și dotările aferente acestora. Totodată, potrivit art. 46, „*Pe data intrării în vigoare a acestei legi se abrogă Legea petrolului din 1942, Legea nr. 66/1992, precum și orice alte dispoziții contrare sau incompatibile.*”

Ulterior, prin Legea nr. 213 din 17 noiembrie 1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 448 din 24 noiembrie 1998, s-au prevăzut, în Lista anexă care cuprinde unele bunuri ce alcătuiesc domeniul public al statului și al unităților administrativ-teritoriale, la pct. I privind domeniul public al statului, poziția 17, „*Conductele de transport al țițeiului, al produselor petroliere și al gazelor naturale.*”

În acest context Curtea observă că prevederile legale criticate pentru neconstituționalitate corespund reglementării constituționale cu privire la proprietatea publică, ulterioară Legii nr. 15/1990, reglementare care a determinat apariția unor acte normative concordante cu dispozițiile constituționale, atât în domeniul petrolier, cât și în alte domenii. Este relevant în acest sens faptul că, în temeiul dispozițiilor art. 135 alin. (5) din Constituție, a fost reconsiderat și titlul cu care regiile autonome dețineau bunuri proprietate publică, stabilindu-se, ulterior adoptării Constituției, că bunurile respective sunt date în administrarea acestora, iar nu în proprietate, cum stabilise inițial Legea nr. 15/1990.

În ceea ce privește susținerea că, potrivit art. 8 alin. (3) din Legea nr. 213/1998, trecerea în proprietatea statului a bunurilor din lista anexă se putea face numai cu plată și cu acordul adunării generale a acționarilor, Curtea constată că este neîntemeiată. Potrivit acestui text „*Trecerea în domeniul public a unor bunuri din patrimoniul societăților comerciale, la care statul sau o unitate administrativ-teritorială este acționar, se poate face numai cu plată și cu acordul adunării generale a acționarilor societății comerciale respective [...].*” În cauză însă nu a operat o asemenea trecere în domeniul public, ci s-a făcut numai constatarea că aceste bunuri „sunt și rămân în proprietatea publică a statului și fac parte din domeniul public de interes național”, ținându-se seama de reglementările constituționale referitoare la proprietate.

Curtea reține, de altfel, că autorul excepției, în calitate de acționar la societatea comercială, acționar majoritar fiind Ministerul Transporturilor, nu a avut niciodată un drept de proprietate asupra bunurilor Societății Comerciale „Conpet” — S.A. Ploiești, ci deține doar un pachet de acțiuni, care îi conferă un drept de creanță asupra patri-

moniului societății, așa cum jurisprudența Curții Constituționale a stabilit în mod constant.

În consecință, critica autorului excepției de neconstituționalitate, acționar la societatea în cauză, referitoare la încălcarea dreptului său de proprietate, cu raportare la dispozițiile art. 41 alin. (3) din Constituție, nu poate fi primită.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 12, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 216/2000 privind reglementarea situației juridice a conductelor magistrale și a instalațiilor, echipamentelor și dotărilor anexe, aferente Sistemului național de transport al țițeiului, gazolinei, condensatului și etanului, aprobată prin Legea nr. 254/2001, excepție ridicată de SIF Muntenia în Dosarul nr. 4.075/2001 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 iulie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

OPINIE SEPARATĂ

Pentru considerente identice cu cele cuprinse în opinia separată la Decizia Curții Constituționale nr. 341 din 4 decembrie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. 2 din Legea nr. 82/1993 privind constituirea Rezervației Biosferei „Delta Dunării”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 138 din 22 februarie 2002, apreciez că este greșită și soluția adoptată, cu majoritate de voturi, prin Decizia nr. 215 din 11 iulie 2002.

Dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 216/2000 încalcă, de asemenea, în mod flagrant, principiul ocrotirii proprietății private „în mod egal de lege, indiferent de titular”, consacrat de art. 41 alin. (2) teza întâi din Constituție. Sub acest aspect, doresc să fac unele sublinieri suplimentare, având în vedere specificul obiectului de reglementare al ordonanței supuse controlului de constituționalitate.

În art. 1 al ordonanței examinate se precizează că „sunt și rămân în proprietatea publică a statului și fac parte din domeniul public de interes național” acele conducte magistrale și instalațiile aferente Sistemului național de transport al țițeiului „care au fost trecute în patrimoniul Societății Comerciale «Conpet» — S.A. Ploiești prin Hotărârea Guvernului nr. 1.213/1990 privind înființarea acesteia”. Prin excepția de neconstituționalitate sunt criticate dispozițiile art. 2 din ordonanță, referitoare la diminuarea capitalului social al societății comerciale, dar această diminuare fiind consecința dispozițiilor art. 1, prin care se enunță apartenența bunurilor respective proprietății publice a statului, este evident că obiecția de neconstituționalitate vizează întreaga ordonanță.

Hotărârea Guvernului nr. 1.213/1990 a fost emisă în executarea Legii nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale. Conform prevederilor art. 20 alin. 2 din Legea nr. 15/1990 „Bunurile din patrimoniul societății comerciale sunt proprietatea acesteia,

cu excepția celor dobândite cu alt titlu”, dispoziții întărite prin art. 65 alin. (1) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată, cu referire la bunurile aduse ca aport la înființarea societăților comerciale.

Inițial toate societățile comerciale, înființate prin transformarea unităților economice de stat, au avut un singur acționar: statul, iar ulterior, în procesul de privatizare, au apărut și alți acționari cu statut juridic și drepturi egale. Nici unul dintre acționari nu are drept de proprietate asupra bunurilor societății comerciale, având doar un drept de creanță față de societate, în raport cu acțiunile deținute, și putând să dispună asupra acțiunilor sale. Asupra bunurilor din proprietatea societății comerciale poate dispune numai adunarea generală a acționarilor. Aceste principii sunt valabile și pentru stat, indiferent dacă este acționar majoritar sau minoritar. Orice dispoziție legală contrară acestor principii încalcă obligația constituțională de a ocroti în mod egal proprietatea privată, indiferent de titular.

Reținând că bunurile la care se referă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 216/2000 au trecut în mod licit, pe baza unor reglementări legale, în proprietatea privată a unei societăți comerciale, este evident că statul nu mai poate dispune de ele decât cu stricta respectare a normelor constituționale, chiar dacă interese naționale majore impun schimbarea regimului juridic al acestora. Or, potrivit art. 41 alin. (3) din Constituție, „Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire”, iar alin. (7) al aceluiași articol constituțional, în teza întâi, interzice confiscarea averii dobândite licit, alin. (8) permițând confiscarea doar a bunurilor „destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții”.

Acceptând chiar și teza că Legea nr. 15/1990, precum și Hotărârea Guvernului nr. 1.213/1990, acte normative preconstituționale, au dispus trecerea în proprietatea

societăților comerciale, înființate prin transformarea unităților economice de stat, a unor bunuri contrar prevederilor noii Constituții, tot nu se poate reține justificarea constituțională a măsurilor dispuse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 15/2001. Potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, „*Legile și toate celelalte acte normative rămân în vigoare, în măsura în care ele nu contravin prezentei Constituții*”, dar această abrogare implicită se produce doar de la data intrării în vigoare a Constituției, fără a se răsfrânge asupra situațiilor și raporturilor juridice născute anterior, pe baza reglementărilor legale atunci în vigoare, chiar contrare actualei Constituții, întrucât nici prevederile constituționale nu pot fi aplicate cu efecte retroactive. Sub acest aspect, nu are relevanță nici faptul că o serie de legi ulterioare au reglementat regimul juridic al bunurilor de natura celor vizate de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 216/2000, ca și a celor vizate de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 15/2001, în conformitate cu dispozițiile și principiile Constituției din 1991, deoarece, potrivit prevederi-

lor art. 15 alin. (2) din Constituție, nici acele legi nu pot avea efecte retroactive și nu pot determina schimbarea dreptului de proprietate existent anterior intrării lor în vigoare. Dacă se dorește readucerea în proprietatea publică a statului a bunurilor trecute legal în proprietatea privată a unor societăți comerciale, trebuie folosite căile și mijloacele permise de Constituție.

Argumentul reținut în decizie, în sensul că acționarul autor al excepției de neconstituționalitate nu are drept de proprietate asupra bunurilor societății comerciale, este valabil, în aceeași măsură, după cum am arătat mai înainte, și pentru statul acționar, ca și pentru orice instituție publică deținătoare de acțiuni. Nu este mai puțin adevărat însă și faptul că orice acționar are interesul legitim de a apăra dreptul de proprietate și patrimoniul societății comerciale, putând acționa pe toate căile legale împotriva măsurilor de diminuare a capitalului social al societății comerciale, care determină, în mod direct, reducerea valorii acțiunilor sale.

Judecător,
Kozsokár Gábor

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 216

din 11 iulie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 alin. (1) și ale art. 14 alin. (1) din Legea nr. 133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii, cu modificările ulterioare

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 alin. (1) și ale art. 14 alin. (1) din Legea nr. 133/1999, cu modificările ulterioare, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ceram Material Construct” — S.R.L. din Tândărei în Dosarul nr. 2.417/2001 al Curții de Apel București — Secția a V-a comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ridicate, întrucât apreciază că dispozițiile de lege criticate nu încalcă prevederile art. 16 și ale art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 martie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 2.417/2001, **Curtea de Apel București — Secția a V-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 alin. (1) și ale art. 14 alin. (1) din Legea nr. 133/1999, cu modificările ulterioare.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Ceram Material

Construct” — S.R.L. din Tândărei într-o cauză având ca obiect cererea formulată de aceasta pentru obligarea Societății Comerciale „Soceram” — S.A., în temeiul Legii nr. 133/1999, la transformarea unui contract de închiriere de mijloace fixe și teren aferent în contract de leasing, cu clauză irevocabilă de vânzare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 13 alin. (1) din Legea nr. 133/1999, potrivit cărora „în înțelesul prezentei legi se consideră *active disponibile* activele care nu sunt utilizate”, încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, „în măsura în care, prin noțiunea — active care nu sunt utilizate — se înțelege numai activele care nu sunt utilizate de societățile comerciale sau companiile naționale cu capital majoritar de stat, în mod direct și efectiv”. Încălcarea constă în aceea că se „creează o inegalitate între cetățeni în fața legii, întrucât locatarul bunului închiriat, căruia legea îi conferă facilități economice, este defavorizat față de oricare alt solicitant care ar intenționa să cumpere un pachet de acțiuni, inclusiv bunul respectiv”. Art. 14 alin. (1) din lege, stabilind că autoritățile publice centrale și locale dau mandat reprezentanților lor în adunările generale ale societăților comerciale la care statul este acționar majoritar să determine vânzarea activelor aflate în situația prevăzută la art. 12 alin. (1), este neconstituțional, întrucât „prin expresia — dau mandat — se înțelege o posibilitate opțională”, ceea ce încalcă, de asemenea, art. 16 alin. (1) din Constituție. Se mai arată că textele de lege criticate sunt contrare prevederilor art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție, „deoarece prin astfel de exprimări echivoce se îngreșează libertatea comerțului, se blochează procedurile de privatizare și nu se valorifică factorii de producție”.

Curtea de Apel București — Secția a V-a comercială apreciază că prevederile art. 13 alin. (1) și ale art. 14 alin. (1)

din Legea nr. 133/1999 nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de către autorul excepției.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată, întrucât prin reglementarea condițiilor și măsurilor în care se pot aplica dispozițiile de acordare a unor facilități întreprinderilor mici și mijlocii asupra activelor societăților comerciale la care statul este acționar majoritar nu se încalcă prevederile art. 16 alin. (1) și ale art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție. În acest sens, se arată că în cauză nu se pune problema egalității de tratament între o persoană titulară a unui contract de locație a unui activ și vocația acesteia de a cumpăra activul respectiv și o persoană care prin cumpărarea acțiunilor unei societăți, devenind acționar al acesteia, nu dobândește proprietatea cu privire la activele cuprinse în patrimoniul societății. De asemenea, se apreciază că nu sunt încălcate nici prevederile art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție. Se mai arată că, de altfel, din argumentele formulate reiese că aspectele criticate privesc probleme de interpretare și de aplicare a dispozițiilor Legii nr. 133/1999, situație în care excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 13 alin. (1) și ale art. 14 alin. (1) din Legea nr. 133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii, cu modificările ulterioare, dispoziții care prevăd:

— Art. 13 alin. (1): *„În înțelesul prezentei legi, se consideră active disponibile activele care nu sunt utilizate. Societățile comerciale și companiile naționale cu capital majoritar de stat, precum și regiile autonome sunt obligate să stabilească și să întocmească listele cuprinzând activele disponibile, în termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi. Listele vor fi transmise la birourile de asistență pentru constituirea și dezvoltarea societăților comerciale, organizate în cadrul camerelor de comerț și industrie județene și a municipiului București. Listele vor fi actualizate lunar. [...]”;*

— Art. 14 alin. (1): *„Fondul Proprietății de Stat, ministerele sau autoritățile publice locale dau mandat reprezentanților lor în adunările generale și în consiliile de administrație ale societăților comerciale, companiilor naționale la care statul este acționar majoritar, precum și regiilor autonome să determine vânzarea activelor aflate în situația prevăzută la art. 12 alin. (1).”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste texte de lege contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și ale art. 134 alin. (2) lit. a), potrivit cărora:

— Art. 16 alin. (1): *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.”;*

— Art. 134 alin. (2) lit. a): *„Statul trebuie să asigure:*

a) libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție;”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele: art. 13 alin. (1) și art. 14 alin. (1) din Legea nr. 133/1999, criticate ca fiind neconstituționale, stabilesc măsurile și condițiile pentru aplicarea dispozițiilor art. 12 din aceeași lege, referitoare la căile de sprijin și accesul întreprinderilor mici și mijlocii la activele disponibile ale societăților comerciale cu capital majoritar de stat și regiilor autonome. Astfel, potrivit art. 12 din lege, activele disponibile utilizate de întreprinderile mici și mijlocii în baza contractului de închiriere, a contractului de locație de gestiune sau a contractului de asociere în participațiune pot fi vândute, iar contractul în cauză va înceta sau se va transforma, la cererea deținătorului, în contract de leasing, cu clauză irevocabilă de vânzare. În acest sens art. 13 alin. (1) precizează ce se consideră *active disponibile* în înțelesul legii, iar art. 14 alin. (1) reglementează obligația autorităților competente de a da mandat reprezentanților statului în adunările generale și în consiliile de administrație „să determine vânzarea activelor aflate în situația prevăzută de art. 12 alin. (1)”. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile art. 12 sunt inaplicabile, în măsura în care, în sensul art. 13 alin. (1) din Legea nr. 133/1999, prin *„active disponibile* care nu se utilizează” se „înțeleg numai activele care nu sunt utilizate de societățile comerciale sau companiile naționale cu capital majoritar de stat, în mod direct și efectiv”. Se consideră că astfel este încălcat art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece „crează o inegalitate între cetățeni în fața legii, întrucât locatarul bunului închiriat căruia legea îi conferă facilități economice este defavorizat față de oricare alt solicitant care ar intenționa să cumpere un pachet de acțiuni, inclusiv bunul închiriat”.

Analizând aceste susțineri, Curtea urmează să le respingă, întrucât titularul contractului de locație de gestiune a unui activ, cu vocație legală de a cumpăra activul respectiv, nu se află într-o situație de egalitate cu persoana care prin cumpărarea de acțiuni la o societate comercială devine acționar al acesteia, astfel că la situații diferite și tratamentul juridic este diferit. Acesta este și sensul jurisprudenței Curții Constituționale în materie, așa cum rezultă, de exemplu, din Decizia nr. 20 din 2 februarie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 18 februarie 2000. De altfel, Curtea constată că, în realitate, critica formulată nici nu privește constituționalitatea art. 13 alin. (1) din Legea nr. 133/1999, ci interpretarea dispozițiilor acestuia. Sub acest aspect, Curtea nu este competentă să se pronunțe, întrucât art. 2 alin. (3) teza a doua din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, stabilește că aceasta *„nu se poate pronunța asupra modului de interpretare și aplicare a legii, ci numai asupra înțelesului său contrar Constituției”*.

Pentru același considerent, Curtea nu poate reține nici critica potrivit căreia art. 14 alin. (1) din Legea nr. 133/1999 este neconstituțional „în sensul în care prin expresia «dau mandat» se înțelege o posibilitate opțională, textul făcând loc unor inegalități între cetățeni, în sensul art. 16 alin. (1) din Constituție”.

În sfârșit, și susținerea referitoare la încălcarea prin prevederile art. 13 alin. (1) și ale art. 14 alin. (1) din lege a dispozițiilor art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție urmează a fi respinsă, deoarece chiar în sensul acestor dispoziții constituționale, prin stimularea vânzării activelor sale

disponibile, statul ia măsuri pentru a realiza privatizarea, formarea economiei de piață, ca premise ale asigurării libertății comerțului, protecției concurenței loiale și creării cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (3) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 13 alin. (1) și ale art. 14 alin. (1) din Legea nr. 133/1999 privind stimularea întreprinzătorilor privați pentru înființarea și dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii, cu modificările ulterioare, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ceram Material Construct” — S.R.L. din Țândărei în Dosarul nr. 2.417/2001 al Curții de Apel București — Secția a V-a comercială.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 iulie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 517/1999 privind delimitarea suprafețelor de teren strict necesare pentru cercetarea și producerea de semințe și material săditor din categorii biologice superioare și de animale de rasă și trecerea terenurilor destinate producției, aflate în administrarea institutelor și stațiunilor de cercetare și producție agricolă, în domeniul privat al statului

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României, ale art. 35 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 10 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Poziția nr. 83 din anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 517/1999 privind delimitarea suprafețelor de teren strict necesare pentru cercetarea și producerea de semințe și material săditor din categorii biologice superioare și de animale de rasă și trecerea terenurilor destinate producției, aflate în administrarea institutelor și stațiunilor de cercetare și producție agricolă, în domeniul privat al statului, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 328 din 9 iulie 1999, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„83. Stațiunea de Cercetare și
Producție pentru Creșterea 1.455 1.210 245“
Ovinelor Popăuți, comuna
Răchiți, județul Botoșani

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

p. Ministrul administrației publice,

Ionel Fleșariu,

secretar de stat

Ministrul agriculturii, alimentației și pădurilor,

Ilie Sârbu

Ministrul finanțelor publice,

Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 19 septembrie 2002.

Nr. 1.039.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea alin. (2) al art. 4 din Hotărârea Guvernului nr. 1.192/2000 privind unele măsuri pentru execuția lucrărilor de reabilitare a Grupului nr. 4 de 150 MW din Centrala Electrică de Termoficare Paroșeni, de modernizare și re tehnologizare a exploatărilor miniere Vulcan și Paroșeni și a Uzinei de preparație Coroiești

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Alineatul (2) al articolului 4 din Hotărârea Guvernului nr. 1.192/2000 privind unele măsuri pentru execuția lucrărilor de reabilitare a Grupului nr. 4 de 150 MW din Centrala Electrică de Termoficare Paroșeni, de modernizare și re tehnologizare a exploatărilor miniere Vulcan și Paroșeni și a Uzinei de preparație Coroiești, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 620

din 30 noiembrie 2000, cu modificările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Ministerul Industriei și Resurselor este autorizat să contracteze, în scopul finanțării lucrărilor, echipamentelor și utilajelor prevăzute la art. 2, credite externe în valoare de până la 12.819 milioane yenii japonezi și, respectiv, 18 milioane euro.“

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
Ministrul industriei și resurselor,
Dan Ioan Popescu
Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 19 septembrie 2002.
Nr. 1.040.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind alocarea unor sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2002, Consiliului Local al Municipiului Reșița, județul Caraș-Severin

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României, ale art. 20 din Legea nr. 72/1996 privind finanțele publice, precum și ale art. 21 lit. a) din Legea bugetului de stat pe anul 2002 nr. 743/2001,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă suplimentarea sumelor defalcate din impozitul pe venit, pentru echilibrarea bugetelor locale pe anul 2002, cu suma de 9 miliarde lei pentru județul Caraș-Severin, din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2002, și alocarea acesteia Consiliului Local al Municipiului Reșița, județul Caraș-Severin, pentru suplimentarea bugetului local

la capitolul „Asistență socială, ajutoare și indemnizații“.

Art. 2. — Utilizarea sumei prevăzute la art. 1 se va face de către ordonatorul principal de credite, potrivit dispozițiilor legale.

Art. 3. — Ministerul Finanțelor Publice este autorizat să introducă modificările corespunzătoare în volumul și în structura bugetului de stat pe anul 2002.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
p. Ministrul administrației publice,
Ionel Fleșariu,
secretar de stat
p. Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Gherghina,
secretar de stat

București, 25 septembrie 2002.
Nr. 1.062.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1-12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
